

Най-сетне дошълъ единъ скитникъ въ палата и поискалъ да разкаже на царя една приказка, която никога нѣма да свърши. Всички вѣрвали, че и той ще изгуби главата си и го съветвали да не се опитва. Но той билъ сигуренъ, че ще спечели скъпата награда — ржката на царската дъщеря — и почналъ:

— Отдавна, въ далечна страна, единъ царъ събралъ всичката царевица отъ цѣлата си държава въ единъ голѣмъ хамбаръ. . . . Но скакалци нападнали хамбаря, кждето била насипана царевицата. Тѣ намѣрили една малка дупчица на хамбаря. Само единъ скакалецъ можелъ да влѣзе и изнесе едно царевично зърно отъ тамъ. Така единъ скакалецъ влѣзълъ и изнесълъ едно зърно. Следъ него другъ влѣзълъ и изнесълъ едно зърно. Следъ него другъ влѣзълъ и изнесълъ едно зърно. . . .

День следъ день, месецъ следъ месецъ, разказвача повтарялъ:

— Следъ него другъ скакалецъ влѣзълъ и изнесълъ едно зърно. . . .

Изтекла цѣла година и втора, а той все говорилъ сжщото.

— Много ли още скакалци ще влизатъ? — попиталъ царьтъ.

— О, да, тѣ никога нѣма да се свършатъ! — отговорилъ разказвачьтъ.

— Тогава спри, спри! — извикалъ царьтъ. — Вземи дъщеря ми и царството ми, всичко каквото искашъ, но ми кажи нѣщо друго за тѣзи проклети скакалци!

Сватбата станала и разказвачьтъ наследилъ царството. . . . А царьтъ никога вече не искалъ да слуша приказки. . . .

Превелъ отъ английски Н. Мѣлевъ.

